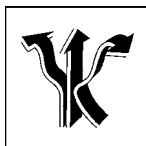

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

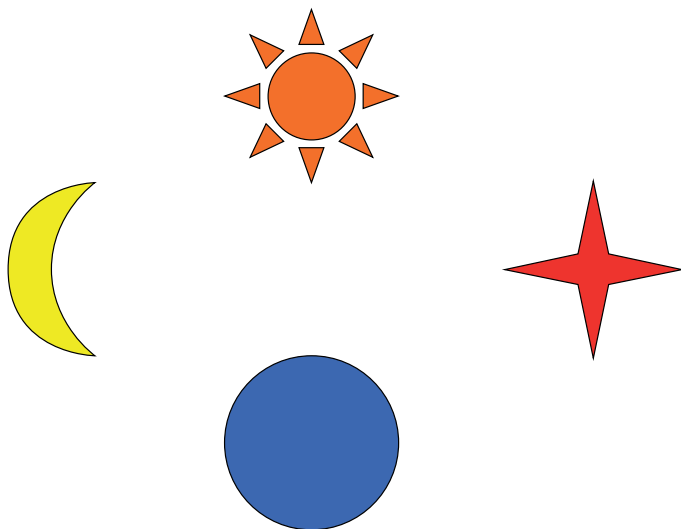
Українсько-Азербайджанський Інститут соціальних наук
і самоврядування ім. Г. А. Алієва

МАУП

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

*Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції
на базі кафедри українознавства*

Київ
ДП "Видавничий дім "Персонал"
2012

Редакційна колегія:

Бідзюра І. П. — директор УАІСНС, д-р політ. наук, проф.;
Шилов Ю. О. — зав. каф. українознавства, академік МКА, канд. іст. наук, проф.;
Соколовська К. М. — заст. зав. каф. українознавства, канд. іст. наук, доц., проф. МКА

Затверджено до друку Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 11 від 25.06.12)

Видання здійснене в рамках проекту “Наукові праці МАУП”

Актуальні проблеми українознавства: [звед. зб. матер. наук.-практ. Д-87 конф.]. — К.: МАУП, 2012. — 286 с.

Розкриваються історичні, теоретичні та методологічні аспекти українознавчої дисципліни не тільки як складової духовності українства, а й як феноменального явища світової цивілізації.

Проаналізовано роль і місце науки українознавства у розбудові демократичного суспільства суверенної європейської держави України.

Для науковців, викладачів, аспірантів, студентів.

ББК 87я73

ЗМІСТ

І. П. Бідзюра Вступне слово	6	І. Алмаші Україна в трансрегіональному вимірі політики ЄС	76
Ю. О. Шилов Актуальні проблеми українознавства	8	Г. А. Гайдукевич Новая генерация украинцев и государственное двуязычие в Украине.....	82
В. Ф. Баранівський Українознавство як чинник розвитку політичної культури	19	О. М. Міхатуліна Порівняльне правознавство як засіб зближення трудового законодавства України із законодавством Європейського Співтовариства	92
Микола Дорошко Проблема соборності українських земель: історична ретроспектива і сучасний стан	23	Б. В. Бернадський “Українське питання” у роки Першої Світової війни (крізь призму політичної поліції)	96
А. П. Самодрин Від регіональної політики до регіонального самоврядування: кременчуцький регіон	32	Нгуен Куинь Май Энергетические региональные структуры безопасности Евразии.....	111
П. В. Пиріг До питання про становище українського козацтва в другій половині XVII ст.	43	І. М. Прядко Стан кустарно-ремісничої промисловості в Україні в період НЕПУ (у 20-х роках XX ст.).....	118
Л. Литвин Пошук національної самоідентичності українців (на прикладі віршів т. зв. поемічного комплексу 80–90-х років XVI ст.)	47	О. В. Безручко Українізація та інтернаціоналізація кіноосвіти у 20–30-х роках XX ст.	124
В. П. Руденко, І. Л. Винар Прадавні клейноди — сучасні символи Білої Церкви.....	53	Артем Панакін Ставлення української влади до польських військових формувань в Україні у 1917–1918 рр.....	133
К. М. Соколовська Формування української еліти засобами українознавчих дисциплін	60	Н. А. Дорошенко Історія виникнення спільних підприємств як фактора економічного зростання країни	138
В. В. Утвенко Виховання національної свідомості та гідності українців на засадах історичного досвіду	64	В. А. Гудов Сприйняття аварії на ЧАЕС світовою спільнотою та майбутнє атомної енергетики	142
І. О. Проценко Трансформація української освітньої ментальності	67		
Є. С. Костюк Діяльність Українського Червоного Хреста у 20–30-х роках XX ст.: соціальний аспект.....	70		

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Актуальні проблеми українознавства, с. 8–18

Розкриття теми про стан та завдання сучасного українознавства може бути успішним лише на тлі планетарному. Цього вимагають визнання особливого значення народів індоєвропейської спільноти у формуванні земної цивілізації та становлення цієї спільноти переважно на терені України (за М. Lebeau, А. Г. Кифішиним та ін. [1]). У документальному фільмі “Світло для світу” [К.: АИСТ, 2004] пан Д. Штюдеман, Надзвичайний і Повноважний посол Німеччини, визнає: “Когда здесь трипольцы создали уже уникальную культуру, тогда еще у нас в Германии все еще жили в диком лесу. Так что я сам горжусь, что работаю в стране, где корни такие глубокие. Вся европейская культура, я так считаю, связана с тем, что здесь произошло так много тысячелетий тому назад. Так что это не только ваше, это общечеловеческое наследие”. Ще категоричніше висловлює ці думки Е. Ходос, рабин Харківщини: “После увиденного можно ставить вопрос, где истоки цивилизации. Нас приучили, что на Ближнем Востоке... Теперь мы можем говорить, что колыбель мировой цивилизации — это Украина”.

Зазначена тема [2] неодноразово розглядалася у багатьох публікаціях.

Насамперед слід відзначити, що історіографія проблеми має два головних співіснуючих русла. Історик-самоучка Ю. П. Миролюбов сформулював цю альтернативність і підхід до неї наступним чином: “Надо прислушиваться к народному мнению, а не к измышлениям ученых” [3]. В академічній науці подвійність історіографії найбільш чітко визначена в монографії Б. О. Рибаків “Язычество древних славян” (М.: Наука, 1981). У праці йдеться про пріоритет історичної пам’яті народу (яка зберігається мовою, фольклором, священними текстами, орнаментикою тощо) над офіційними, заідеологізованими писаннями. Всупереч пануючій думці про формування слов’янської етнокультури, починаючи із середини 2 тис. до н. е., а то й 1 тис. н. е., академік Рибаків робить висновок, що слов’яни пам’ятають про мамонтів, які вимерли у Європі щонайменше 11 тисячоліть тому. “Велесова книга” тричі називає 20-тисячолітню (тепер це 21-) давнину, а один із міфів Київщини — 198-столітню. То був час просування льодовика майже до Запоріжжя. І ця катастрофа спонукала, напевно, населення Наддніпрянщини розпочати систематичне стеження за перебігом дат і подій.

Згодом до подібного висновку дійшли археологи та мовознавці

В. О. Сафронов і Н. О. Ніколаєва [Истоки славянской и евразийской мифологии. — М.: ГУП “Облиздат”, 1999]. А шумеролог-мовознавець А. Г. Кифішин вказав не тільки мнемонічний, а й графічний — літописний — засіб збереження згадок про часи мамонтів (=ішкурів > ящерів, за Рибаківим > аргонавта-змієборця Ясона тощо, за Сафроновим і Ніколаєвою). Цей засіб поділяється на загально визнані вже календарі та нещодавно відкриту протописемність, що зародилися, якщо не разом із людством сучасного антропологічного типу, то близько 20 тисячоліть тому. До того ж прадавні міфи нерідко містять у собі “внутрішні календарі”, які дозволяють датувати їх на засадах археоастрономії.

Про датування найглибшої верстви історичної пам’яті слов’ян зазначалося раніше. Після 10 тисячоліть кінця палеоліту йде 2 тисячолітня верства мезоліту, означена образами та сюжетами оленя, лося. Із передоднем епохи неоліту, 7000–6200 рр. до н. е., надійно пов’язується писанкова *Берегиня*, що є провідним артефактом початку не тільки української й індоєвропейської етногенези, а й виникнення людської цивілізації загалом: вона почалася з общинної держави *Аратта*, апофеоз якої в Дунайсько-Дніпровському регіоні 5400–2200 рр. до н. е. відображує “трипільська археологічна культура”. Про той початок *Аріти* та *Калиці* (> *Колунь* “Велесової книги” > *-колань*, *коло* як найдавніший термін для означення державності-цивілізації) й діяння першоплюдини Іми розповідає “Веда словена” [4]. Араттська легенда озера Оврут

(на Київщині) про *Праматір* та *Золоту очеретину* виникла у 5 тис. до н. е. Давніше 3102 р. до н. е. легенди Савур-могили, що могли скластися “літ тому 5190” (3226 р. до н. е.) — за козацьким заповітом про державу *Ск[л]ну Вкраїнську*. Часів оновлення Трої-ІІ (2600–2450 рр. до н. е.) сягає переказ “Мазуринського літописця” під 3099 р. церковно-візантійського літочислення (2591 р. до н. е.), коли *Славен і Рус с роди своїми отлучашася от Єксінопонта* [антична назва Чорного моря; Славуня й Рус — дружина і син прабатька Богомира із “Велесової книги”] *і от роду свого і от братії й хожаху по сторонам вселення*. Це свідоцтво про виокремлення слов’ян (у 2400–1700 рр. до н. е., бо тільки тоді міг скластися тандем Сварога й Дажбога — Сонячного зодіаку на чолі з Тельцем) із індоєвропейської спільноти наприкінці існування трипільської культури (до 2650–2200 рр. до н. е.) як відображення апофеозу Аратти, найдавнішої у світі держави. Водночас це ланка того ланцюга, до якого належать і тричастинність фортечних мурів Трої та *Гелона* (навколо с. Більськ на Полтавщині), який виникає у VIII ст. до н. е. разом зі зведенням *Іліона* на руїнах Трої, спорідненої з Гелоном ще й специфічним міфом про мандрівного Геракла; і зібрання В. М. Даниленком давньоруських написів, що продовжили традицію календарних присвячень Трої до X ст.; і згадки про *віки Трояні* та інше у “Слові о полку Ігоревім” XII ст.; і легенди (до XVI ст.) про руїни *гомерівської Трої* на Київській землі.

Дослідивши найдавніший у світі, 19–12–3 тис. до н. е., протошумер-

ський літопис Кам'яної Могили на Запоріжжі (яка містить, зокрема, і міфологеми троянського кола), Ки-фішин дійшов висновку [1, 48]: “Троя II–IV формирует собственную культуру, которая дифференцируется от праславянской, выросшей с ней из общих корней (о чем свидетельствует тот же ритуальный календарь), но пользуется все еще древним протошумерским письмом, как, очевидно, и праславянская”. При цьому дослідник намічає пунктир від найпершого з відомих літописців — Каскісіма (‘Мандрівної Мурахи’) із Кам'яної Могили — до аргонанта-троянця Ахілла з роду Мірмексів-‘Мурах’, чиїми іменами були позначені містечка обабіч входу до Меотиди (Азовського моря, біля узбережжя якого стоїть Кам'яна Могила). Цінність Золотого Руна — мети аргонантів 2 тис. до н. е. на острові Еа (перед Меотідою; Колхиду залучили до легенд про аргонантів пізніше) — полягала, за Палефатом, у тому, що насправді це було “не золоте руно, а написана на шкірах книга”. Хранителькою, можливо, саме її — як найдавнішої у світі — вважали греки, а за ними й римляни, троянську та іншу віщунку *Сівіллу*, безсумнівно спадкоємицю *Самовіли* слов'янської Веди. До того ж греки-переселенці з Херсонеса за найбільшу святиню мали місцеву ΣΑΣΤΗΡΑ — давно, з арійських часів, ‘Божественну книгу’. Таким чином, пов'язуються початки державницьких історій слов'ян і греків. Останні та ще етруски офіційно вважаються зачинателями цивілізації Європи. Так, але не первинної (общинного кола Аратти), а вторинної цивілізації (ра-

бовласницького *поліса* Трої та ін.). До того ж слід пам'ятати, що Стефаній Візантійський назвав “етрусків — народом слов'янським”. Тож мали рацію античні історики Берос (Вавилон) і Помпей Трог (Рим), визнаючи священні книги Скіфії найдавнішими у світі, а сколотів (скіфів-*аротерос*, нащадків *Аратти* і пращурів русів-*артів Арсанії* Русі та слов'ян-*орачів*) — найпершими із цивілізованих націй.

Відкриття в Україні ведичного, аратто-арійського підґрунтя слов'янської етнокультури було підтримано авторитетнішими істориками Росії, академіками АН СРСР і РАН, директорами академічних інститутів: мовознавцем О. М. Трубачовим, археологом і етнологом Б. О. Рибаківим, який закликав українських фахівців відтворити “связь времен” сучасного народу зі своїми далекими пращурами. Цей заклик підхоплено Програмою Всеслов'янського Собору, прийнятою на VIII Всеслов'янському з'їзді у Празі (2–5.06.1998). Програма починається зі згадок про Україну, Аратту, літопис Кам'яної Могили [5]. Згодом у цьому напрямі з'явилися монографічні дослідження мовознавців Ю. О. Шилова, С. І. Наливайка і В. О. Кобилюха, етнографа Г. К. Кожолянка [6]. Ця тема вже розглядається у підручниках для вчителів, студентів та школярів [7]. Навчальний посібник “Україна в контексті світової цивілізації” (Ю. О. Шилова. — К.: МАУП), виданий поки що у вигляді науково-популярної книги “Пращури(и)” (К.: Аратта, 2002; Минск: “Ильин”, 2004; М.: “Русская Правда”, 2006; Вінниця: “Континент-ПРИМ”, 2006),

рекомендовано московським видавництвом “для изучения студентами всех учебных заведений России, Беларуси и Украины”.

Однак є й активний супротив. Він заснований на біблійній традиції тоталітарно-рабовласницького державотворення, на ігноруванні або й проклятті нею попередньої ведичної традиції общинної державності, а також на спекулятивних публікаціях деяких співробітників Інституту археології НАН України, налаштованих здати індоєвропейсько-ведичне “Трипілля” семітам. Так, повторюючи вигадку Л. Л. Залізняка, В. В. Отрощенко — за згодою П. П. Толочка та ін. [8] — штучно творить образ трипільців як “неодмінно з великими горбатими носами — далекі посланці з Близького Сходу”. Тут свідомо запущено дезінформацію про переважання (за однією, серед десятків інших, знахідкою непевного черепа, а також за статуетками з ремінісценцією черепаших голівок) серед носіїв трипільської культури вірменодного антропологічного типу — індоєвропейського, але схожого на семітський. У розвиток цієї науково-ідеологічної диверсії Н. Б. Бурдо та М. Ю. Відейко вмістили до “Енциклопедії Трипільської цивілізації” (К.: “Укрполіграфмедіа”, 2004. — Т. I, с. 474–475) семітизовану підробку (на комп’ютері) реконструкцій облич трипільців, зроблених свого часу М. М. Герасимовим. Цей зачинатель “прасемітизації Трипілля” не зупиняється і перед відвертою брехнею. Якщо порівняти опубліковане паном Залізняком (“Зеркало недели” від 15.05.2004) про книгу В. М. Даниленка “Энеолит Украины” (К.:

Наук. думка, 1974) з написаним самим автором, то, з одного боку, “сам В. Даниленко приобщился к прасемитизации балкано-дунайского неолита (а следовательно, и Триполья)”, а з іншого — “Дудешть, Караново III, Тордош, Вэдастра, Боян и Триполье — различные звенья единого этноисторического процесса. (...) Не подлежит сомнению, что во всех перечисленных выше культурах мы имеем дело с индоевропейскими материалами”. Брехнею ж, а не відсутністю знань основ арифметики та географії у докторів і кандидатів історичних наук ІА НАНУ, слід вважати схрещення ними праіндоєвропейського Трипілля (5400–2750 рр. до н. е.; з численними зображеннями свастик та змії, з обожненням жінки й Тельця тощо) Дунайсько-Дніпровського регіону із семітами (пращурами арабів), які вийшли зі степів і пустель Аравійського півострова до Месопотамії близько 2316 р. до н. е. (євреї проявляться дець на тисячу років пізніше) і категорично не сприймали наведених ознак індоєвропейської спільноти. Годі й казати, що відкриття “трипільської” держави Аратти такими науковцями не тільки відкидається, а й усіляко паплюжиться.

Між тим офіційні (тоталітарної спрямованості чи залежності) видання з українознавства орієнтуються саме на окреслений вище супротив Інституту археології Національної Академії наук України. Помітно, що автори таких навчальних посібників та підручників погано (в усякому разі набагато гірше від академіків Б. О. Рибаків і О. М. Трубаков) розуміються на структурі й методології

історичної науки — в системі якої археологія, етнографія, антропологія та інші науки є лише допоміжними дисциплінами — і аж ніяк не узурпаторами у вивченні історичних епох та проблем. Загалом же по-справжньому професійних і притому чесних істориків мало не тільки в Україні, а й у світі, де археологи також узурпували давню історію. Так, англійський дослідник Д. Рол зазначає, що серед академічних істориків “не прийнято выдвигать новые смелые идеи”, а окремі сміливці “подвергаются безжалостному осмеянию со стороны своих коллег”, — і тому “опытные историки вооружены всеми необходимыми средствами для этого. Чтобы совершать новые великие открытия, склонны балансировать на пороге истины, а не проникать в самое ее сердце”. Далі автор показує “уровень специализации и кастовой узости мышления, господствующие в наши дни на ниве исследований культур древнего мира” археологами, чий “консервативный подход к истории, скованный всевозможными ограничениями, продиктованными осторожностью и специализацией, и является главной причиной медленного развития (как в финансовом, так и в интеллектуальном отношении) этой дисциплины” [9]. Розглянемо два приклади з вітчизняних навчальних видань, представлених в книгах Г. С. Лозко “Українське народознавство” (К.: АртЕк, 2004. — С. 8–25) та П. П. Кононенка і А. Ю. Пономаренко “Українознавство” (К.: МАУП, 2005. — С. 105–135; ідентичний текст: П. П. Кононенко. Українознавство. — К.: Міленіум, 2006. — С. 224–254). Зосередимося

лише на головних, причому найочевидніших недоречностях.

Розгляд етногенетичних процесів в Україні починається у першій книзі з “трипільської доби” — єдиної (на фоні подальших “арійської”, “кіммерійсько-скіфо-сарматської”, “слов’янської” діб), яка не має етнічного визначення й обмежується умовною назвою. Між тим самоназва (*держави Аратта*) “**археологічної культури** Трипілья” відома вже з 1992 р. [2] і в усіх зазначених підручниках [7] про неї згадується. Сподівання Г. С. Лозко на те, “що найближчим часом з’являться серйозні наукові розвідки про генетичний зв’язок Трипільської культури з *людністю сучасної України*” вказує на її слабку наукову підготовку, а також нещирість. Хоча авторка мала б добре знати монографію Ю. О. Шилова “Джерела витоків української етнокультури XIX тис. до н. е. — II тис. н. е.” (К.: “Аратта”, 2002) або хоча б її попередні видання 1998–1999 рр. (Київсько-Хмельницьке й Московське видання), але вона обмежується лише згадкою в списку використаної літератури: “*Шилов Ю. Джерела. — К., 2003*”. Недопустимо розумувати про те, що “наприкінці 3 тис. до н. е. трипільці, мабуть, були підкорені іншими племенами”, які винищили їх в “арійську добу” 2 тис. до н. е. У таких відповідальних проблемах негоже спиратися на застарілі версії, а слід обов’язково брати до уваги аргументи й висновки сучасних книг: Ю. А. Шилов. Прародина ариев (К.: “СИНТО”, 1995); О. Н. Трубачев. Indoarica в Северном Причерноморье (М.: “Наука”, 1999); С. І. Наливайко. Таємниці розкри-

ває санскрит: Індоевропейські таємниці України (К.: “Просвіта”, 2000; 2004); В. О. Кобилюх. Українські козацькі назви у санскриті (Львів–Київ–Донецьк: “Наука і освіта”, 2003). Натомість Г. С. Лозко ледь згадує “Космические тайны курганов” Ю. А. Шилова (М., 1990”).

Слід також додати, що доктор наук Галина Лозко є головою і духовним провідником Об’єднання Рідновірів України. Не вище науково-освітній рівень й учених та козаків, очолюваних академіком і генералом П. П. Кононенко. Такому видатному патріоту належало б підтримати теорію держави Аратти. Тим паче, що до першого — “утробного”, “передісторичного” — етапу “української державності” автор відносить “Трипільську **цивілізацію**” (тобто **‘державність’**? — виділено Ю. III.). Навпаки! Розпочавши з того, що “деякі історики почали реанімувати стару міфологію (...) про Трипільську цивілізацію та українську етнорезульту” часів сталінізму, автор підтверджує свою думку цитатою з публікації І. Т. Чернякова, колишнього співробітника ІА НАНУ, який згадує Аратту серед “примітивно-фантастичних гіпотез”, що “оформилися в часи колосальних геополітичних змін після розпаду Радянського Союзу”. Сучасні ж заполітизовані ярлики на зразок тодішніх тут видно, — а де ж аргументація хоча б ярликів (не говорячи вже про науку)? Побідкавши далі над тим, що керівництво Інституту археології Національної Академії наук України намагається здати Трипілля семітам, П. П. Кононенко та його співавторка залишають академічний

установі право вирішувати цю проблему: “Тоді еволюція нашого родо-воду, що означає — й етнорезульту, або семітське начало та наповнення. І ми зможемо по-справжньому пізнати себе — як колишніх, так і теперішніх — лише ставши на ґрунт або однієї, або іншої домінанти” (с. 132; с. 251). Отакої! Зрозуміло, чому (з оглядом на “антисемітський” ярлик) проблема Аріану — сусіда та індоевропейського родича Аратти — у двох останніх підручниках зовсім замовчана.

Отже, звідси висновується, що незважаючи на величезний фактаж про надзвичайну глибину історичної пам’яті індоевропейців-слов’ян-українців, у супереч відповідній позиції академіків зі світовими іменами й авторів багатьох досліджень та окремих підручників, — переважає позиція широкого науково-освітнього загалу, яка це ігнорує, а то й відверто протидіє цьому в інтересах не первинно-общинної (а тепер і на майбутнє — самоврядованої), а вторинно-тоталітарної цивілізації (“рабів Господніх”, семітських загалом). Будь-хто — і вчений, і викладач, і студент та інші так чи інакше обирають одну з цих позицій або ж намагаються їх поєднувати, неодмінно надаючи якійсь перевагу. Перша, як і народ взагалі, має знак +; друга ж є безсумнівним —, як і вся тоталітарна система культури.

*

А тепер сформулюємо актуальні проблеми українознавства (попередньо наголосивши, що докладні аналізи фактів, історіографічні аргументи тощо вже розглядалися раніше [2]).

I. Українознавство, як і будь-яке інше народознавство, не може бути ні успішним, ні дійсним, якщо засновується на смертоносному “мінусі”, а не на життєдайному “плюсі”. При цьому в першому випадку воно виглядає значно наукоподібніше, бо дотримується форми і змісту суцього через логіко-аналітичне світорозуміння — притаманного всій вторинній, тоталітарній цивілізації. А з переходом до глибин змісту та суті через образно-інтуїтивне світосприйняття — притаманне всій первинній (общинній) та діалектично пов’язаній із нею третинній (самоврядованній) цивілізації — науковість зазнає усе більшого впливу міфологізму. Фізики-атомники (за ними астрономи, геологи, біологи, інші природознавці) помітили “міфологізацію науки” й прийняли інтуїцію як метод пізнання ще в середині XX ст.; до цього їх призвело розщеплення найменшої частки речовини й вихід цивілізації на освоєння польової основи матеріального світу. Гуманітарії ж (археологи, історики та ін.) інерційно продовжують істматівське ототожнення матерії з її речовинними виявами, чинячи таким чином запеклий супротив “ідеалізму” ще й досі, розумуючи при цьому про духовність та інші функції поля.

II. Зі сказаного впливає методологічна формула всього сучасного світогляду, а значить науки і, зокрема, українознавства:

$$\begin{aligned} &\Phi \Phi - \\ &+ \mathbf{3} - \\ &+ C C, \end{aligned}$$

де Φ — форми, що тяжіють до речовинних виявів матеріального світу;

C — його польова сутність; “+” — тягіння суцього до буття; “-” — тенденція небуття; $\mathbf{3}$ — зміст суцього, що утворюється перехрестям чотирьох основних сил; $+C$ і Φ — головні режими існування суцього. Взаємодія полюсів породжує енергоінформаційний час-простір Всесвіту. Проте відповідно до закону зростання асиметрії розвитку, полюси нерівноцінні: буття “+” переважає над “-” небуттям, польова сутність C — над речовинними формами Φ , режим $+C$ — над Φ -. Всесвітня система, означена формулою, є динамічною: стратегічна перевага $+C$ співіснує з періодичними тенденціями заміни його на “кінцесвітівське” Φ -. Від такої нездійсненої вірогідності система пульсує і обертається, а рівнодіюча цих рухів становить конусоподібну спіраль існування і розвитку... Отже, коли “серце історії” стисле і вона “стоїть на ногах” (тобто безперечно домінують режими $+C$ — общинно-самоврядованні), то народ перебуває у гармонійному й міцному стані; у режимах Φ - (тоталітарних) усе навпаки.

III. Титани європейської культури, побачивши загрозу зростаючого режиму Φ - ще на рубежі XIV–XV ст., розпочали в Італії йому на супротив епоху *Відродження (античної, дохристиянської культури)*. Цим самим було розпочато пошук режиму $+C$, залишеного Європою і людством у легендарному Золотому Віці (общинного устрою Аратти, як тепер відомо). Надалі естафету було підхоплено німцями, зачинателями епохи *Реформації (церкви, відділення її біблійної установки на “кінець світу” від державного забезпечення суспіль-*

ного буття). Французи продовжили й поглибили цей процес гальмування тоталітаризму й закономірного “повернення” до нового Золотого Віку (комунізму-самоврядування): почалася епоха *Просвіти (народу наукою, замість одурманення біблійною доктриною)*. Французька революція кінця XVIII ст. й наступні за нею позначили не тільки реакційний супротив, а й початок зміни витків спірального розвитку цивілізації. Головними тут стали *науково-технічна* (з центром в Англії) й *духовно-соціальна* (у Росії та Індії). Відносно початку останньої, треба пам’ятати про вплив на загальнолюдську цивілізацію Конституції 1710 р., Звичаєве Право якої стоїть не лише на козацтві, а й на збереженій у його Січах аратто-арійській традиції. Не слід забувати і про *Неоправославні (Нове славлення Небес, більш відоме під назвою Неоязичництво — ‘Нове народництво’, “Неонаціоналізм”)* місії О. П. Блаватської, Вівекананди, Рерихів. На рубежі XX–XXI ст. завершилися і місії, і той пошук, що розпочався в Італії близько шести століть назад. Це відбулося в Україні. Завершення здійснило чимало її вчених і митців, проте серед епохальних творів особливі місця займають книги гуманітарія Ю. О. Шилова (Пращина ариев. — К.: СИНТО, 1995; Истоки славянской цивилизации. — К.: МАУП, 2004) та природознавця М. Д. Руденка (Гносис і сучасність (Архітектура Всесвіту). — Т.: Джура, 2001).

IV. Найочевиднішим показником завершення є оновлення розуміння **Всемогутньо-Всевідаючого БОГА** як аратто-арійської, ведичної

‘ДОЛІ’. Усупереч проміжному (тоталітарному, біблійному) людиноподібному рабовласнику ЕЛОЮ, тепер ця Вища Сила Всесвіту розміється як **Енерго-Інформаційне ПОЛЕ**. Характерно, що — подібно вченим-митцям італійського Відродження — сучасні автори також створюють не тільки наукові (логіко-аналітичні, для фахівців), а й художні твори (образно-інтуїтивні, для найширшого загалу). Це “Метафізична поема” (1978. — С. 198–218.) і роман “Сила Моносу” (“Вітчизна”. — К., 1995. — № 1–2) Руденка; трилогія документальних романів “Святині”, “Цілитель”, “Что БОГ дал” (К.: Аратта, 2001, 2003, 2005), а також історична повість “Гандхарва — арійський Спаситель” (К.: Оболонь, 1996; М.: Сфера, 1997) та її розширений варіант у вигляді роману “Начало начал” (К.—М.: София, 2002; К.: Аратта, 2007) Шилова.

V. Таким чином, представники слов’янства, подібно до інших народів Європи та Індії, виконують свою місію перед людством. Таке виконання засвідчують не стільки звання Героя України М. Д. Руденка та прижиттєвий пам’ятник Ю. О. Шилову (поставлений, на Полтавщині, за ініціативою Польського Історичного товариства США; це саме Товариство подбало про визнання автора “Джерел витоків української етнокультури” дійсним членом New-York Academy of Sciences). Набагато вагомніше тут здійснення пророцтва Ванги про доленосність для людства археологічних відкриттів 1990 р. (перша публікація ототожнення Трипілля з Араттою, вихід книги “Космические тайны курганов” Арі-

ану), а найпаче — вказівки на Спасительство православної Русі у “диві Фатіми” та в “диві Животворящого Вогню Гроба Господня”... Найголовніша проблема сучасності-і-майбуття всього людства полягає нині у тому, щоб самі українці зрозуміли й поцінували вже зроблене ними, зуміли донести його до людства й скористатися зробленим. А з цим, як зазначалося, якраз негаразд. І це є найголовнішою причиною вимирання титульної нації **України** — **наймолодшої у Європі держави, яка є найдавнішою цивілізацією світу** (Ю. Шилов > В. і К. Ющенко > Б. Клінтон)¹. Щастя +С сходить лише на тих — людей і народи — які адекватні БОГУ-ДОЛІ-ПОЛЮ; неадекватність же стимулює нищівність Φ —.

VI. Як перебороти установку на нищення? Найголовніше за все — посилити режим рятівного +С, не самознищитися у безперспективній борні з Φ —. За останнім стоять не ворожі підступи, а функція їх смертоносності. А смерть нездоланна; вирішення проблеми — у якнайпотужніший зверхності над нею життя. Рецепт його посилення універсальний для всіх часів і народів: поглиблення адекватності Енерго-Інформаційному ПОЛЮ (Всеомо-

гутньо-Всевідаючому БОГУ). На практиці, в зоні **З** (див. наведену формулу), це робиться піднесенням *святинь (виходів на 'світло' польової природи)* батьківщини, збиранням навколо них еліти (людей, спроможних ефективно обстоювати й посилювати +С) — накопичення якої хоча б до 5 % від чисельності населення включає, за законами біології, каталізацію життєздатності народу. Святині в Україні є — не вистачає лише життєдайної еліти, зорієнтованої на переключення з “ручного управління” людським суспільством в режимі Φ —, та на “автопілот” в режимі Богоданого +С.

Вихід для України один: носіям елітарності сконцентруватися навколо творчого доробку (відносно святинь) поіменованих вище творців міжнародного рівня, опрацювати й донести їх доробок до світового загалу; донести під знаменом *завершення циклу Відродження–Неоправослав'я — який відкрив Вихід земної цивілізації на новий (після освоєння речовинних виявів матеріального світу), польовий рівень її подальшого розвитку*. Без закріплення цього Виходу перед собою та людством, українці, слов'яни та європейці не виживуть — перетворяться на добриво для зростання інших, більш дієспроможних, налаштованих на Вихід, народів. Посприяємо людству — воно нас підсилить. Не посприяємо — згубимо і власний народ. Отже, головне гасло *української національної ідеї (УНІ)*:

**Підіймаючи святині України —
посприяємо людству!
Мудрість! Братерство! Наснага!**

¹ Цю думку із промови Б. Клінтона, Президента США, під час його візиту до Києва у 1995 р. розгорнуто у кіноромані Г. В. Ковганич “Либідь — дочка Сонця”, виданому українською й англійською (Kovhanych Halia V. Lybid, Daughter of the Sun. — Vinnytsia: “Nova Knyha”, 2006. — 464 pp.) мовами й зареєстрованою у США (Registration No. 951663) з метою створення художнього фільму. Там же зареєстрована Міжнародна благодійна фундація “Aratta”.

Література

1. *Кифишин А. Г.* Древнее святилище Каменная Могила. Опыт дешифровки протошумерского архива XII–III тысячелетий до н. э. — К.: Аратта, 2001. — С. 558–562; *Силенко Лев.* Мага Віра. — Велика Британія–США–Канада–Австралія–Західна Німеччина: РУНВіра. — 1979. — С. 77–125.
2. *Шилов Ю. А.* Древнейшие курганы и мифотворчество // *Македонски фолклор.* — Скопје: Ин-т за фолклор “Марко Цепенков”, 1987. — Год. XX, бр. 39–40. — С. 45–61; *Воплощение Аполлона в позднекатакомбном захоронении на Нижнем Днепре // Древнее Причерноморье.* — Одесса: ОГУ, 1991. — С. 110–112; *Мифы о “космических странниках” и календарная служба Европы V–I тысячелетий до н. э.* — М., 1992. — 32 с. // *На рубежах познания Вселенной. Историко-астрономические исследования, XXIII.* — М.: Наука, 1992. — С. 272–303; *Гандхарва — арийский Спаситель // Древнее Причерноморье.* — Одесса: ОГУ, 1993. — С. 22–25; *Прародина ариев: История, обряды и мифы.* — К.: СИНТО, 1995. — 744 с.; *Триполье и Троя, Илион и Гелон // Третий Международный философский симпозиум “Диалог цивилизаций: Восток — Запад”.* — М.: Изд-во Рос. ун-та дружбы народов, 1997. — С. 44–46; *Истоки славянской цивилизации.* — К.: МАУП, 2004. — 704 с.; *Шилов Ю. О.* Аратта і Аріан. Пракорені Русі // *Тези Всеукр. наук. конф. “Переяславська земля та її місце в розвитку української нації, державності й культури”.* — Переяслав-Хмельницький: МПП “Буклет”, 1992. — С. 46–47; *Провитоки космогонічних уяв запорожців // Українське козацтво: витоки,* еволюція, спадщина. — К.: ІА АНУ, 1993. — Вип. II. — С. 147–153; *Населення українських земель за часів індоєвропейської спільноти: пракорені української фольклорно-обрядової культури: Матеріали до укр. етнології.* — К.: УФЕЦ ІМФЕ НАНУ, 1995. — Вип. 1(4). — С. 145–155; *“Велесова книга” та актуальність прадавніх учень.* — К.: Кн. палата України, 2001. — 154 с.; *Джерела витоків української етнокультури XIX тис. до н. е. — II тис. н. е.* — К.: Аратта, 2002. — 272 с.; *Праслов’янська Аратта.* — К.: Аратта, 2003. — 56 с.; *Арійські традиції запорожців // Козацьке лицарство — основа національного виховання.* — К.: МАУП, 2004. — С. 7–14; *Витоки етносу й цивілізації слов’ян // Р. Ф. Кайндль. Вікно в європейську науку: Матеріали II Міжнар. наук. семінару “Кайндльські читання”.* — Чернівці: Прут, 2005. — С. 215–227; *Чого ми варті.* — К.: Аратта, 2006. — 292 с.; *Українська національна ідея.* — К.: Аратта, 2007. — 66 с.
3. *Миролюбов Ю. П.* Предистория Славяно-Русов: Собр. соч. — Т. 14. — Aachen: KLIEMO-Eupen, 1988. — С. 49.
4. *Славянские Веды: Пер. и коммент. А. И. Асова — М.: ФАИР-ПРЕСС, 2003. — 704 с.*
5. *Трубачев О. Н.* К прародине ариев (По поводу выхода книги: Ю. А. Шилов. Прародина ариев: История, обряды и мифы. — К., 1995) // *Вопр. языкознания.* — М.: Наука, 1996. — № 3. — С. 3–12; *Рыбаков Б. А.* Вступление // *Н. И. Кикешев. Воззвание к славянам.* — М.: В. С., 1998. — С. 3; *Всеславянский Собор.* — М.: Всеслав. Собор, 1998. — С. 81.
6. *Наливайко С. І.* Таємниці розкриває санскрит. — К.: Просвіта, 2000. — 288 с.; *Індоарійські таємниці України.* — К.: Просвіта, 2004. — 448 с.;

- Кобилюх В. О.* Українські козацькі назви у санскриті. — Львів–Київ–Донецьк: ІППШ “Наука і освіта”, 2003. — 244 с.; *Кожолянку Г. В.* Етнографія Буковини. — Т. 3. — Чернівці: Золоті литаври, 2004. — 392 с.
7. *Черепанова С. О.* Проблема людини в українському мистецтві. — Л.: Світ, 2001. — 296 с.; *Білоусько О. А.* Україна давня: Євразійський цивілізаційний контекст. — К.: Генеза, 2002. — 272 с.; *Білоусько О. А., Супруненко О. Б.* Давня історія Полтавщини. — Полтава: Оріяна, 2004. — 168 с.; *Остафічук В. Ф.* Історія України. Сучасне бачення. — К.: Знання-Прес, 2006. — 422 с.
 8. *Залізняк Л. Л.* Нариси стародавньої історії України. — К.: Абрис, 1994. — С. 87–101; *Етнічна історія давньої України*: Кол. моногр. / П. П. Толочко та ін. — К.: ІА НАНУ, 2000. — С. 26.
 9. *Рол Д.* Генезис цивилизации. — М.: Эксмо, 2004. — С. 63–64.